

Буонарроті Мікельанджело
Сотворення Адама [1508-1512]

Фреска. 280x570см

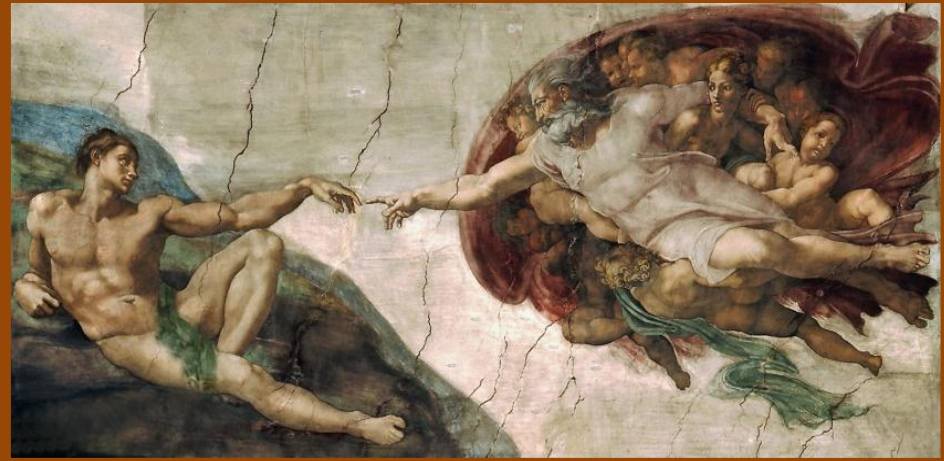
Стеля Сикстінської капели, Ватикан

Мікельанджело Буонарроті всього лише за 4 роки (1508-1512) вдалося створити шедевр істинно епохального значення. Розпис стелі Сикстинської капели вражає внутрішньою єдністю гігантської композиції.

У сцені «Сотворення Адама» показано не просто фізичне створення першої людини, а передача їй Божественної іскри — дихання життя. Ще нікому з художників не вдавалося з таким драматизмом зобразити момент дотику людини і Бога.

**Фреска «Сотворення Адама»
дозволяє глядачеві стати
свідком величезної таємниці
сотворення людини.**

Доторкання перстами – жест, запропонований художником, трохи відкриває суть стосунків між людиною і Богом, їх нероздільний зв'язок.

Вражають дві протягнуті назустріч одна одній руки, що символізує зв'язок між двома світами – земним і Божественним.

Адам ще слабкий, в ньому ще не відчувається дихання життя, але, підкоряючись невідомому поштовху, він, ніби з останніх сил, простягає руку .

Скільки надії і очікування у його звернених до Бога очах!

Художник зафіксував той хвилюючий момент, коли у відповідь на свій ще не зовсім осмислений, але явний пошук Божественного, людина отримує безсмертну душу – вищу нагороду Творця.

Іван Костянтинович Айвазовський

Всесвітній потоп [1864]

Полотно, олія 247х369см

Державний Російський музей, Санкт-Петербург

Картина, демонструвалася на виставці в Академії художнього мистецтва у 1864 році під назвою «Всесвітній потоп (останні дні)», і отримала широкий резонанс в російському суспільстві. В 1865 році її придбав імператор Олександр II для галереї Ермітажу.

За всі свої гріхи люди отримали кару небесну - потоп. Бог розгнівався і вирішив знищити людство з лиця землі. Потемніло небо, воно потемніло від бурі, що насувалася. Грозові хмари закривають останні промені сонця, останню надію людей на те, що вони врятуються від гніву Божого. Перелякані і несчасні, вони простягають свої руки до неба, у надії, що Бог пробачить їх, але занадто пізно — чаша терпіння переповнена. Їм залишається лише загинути, коли хмари повністю затягнуть небо і почнеться дощ, який буде йдти сорок днів і сорок ночей.

Багаточисленні персонажі композиційно об'єднані у смислові групи – в центрі виділяються фігури старого, оточеного сімейством і помираючої жінки, група людей на схилених колінах. Наскільки наївні образи, що викривають людську жадібність, марні намагання unikнути покарання – зображені сидячі на слонах цар і жерць із золотими посудинами та дорогоцінностями.

З великою майстерністю автор передає весь масштаб катастрофи, вселенську бурю на небі і на землі, гігантські хвилі, що захльостують виступи скель, за котрі чіпляються люди і тварини.

Однак, основна тема біблійної історії про Ноя і всесвітній потоп - не тема катастрофи, а тема гріха і праведності: світ гине по причині поширеного і укоріненого гріха, але у нього з'являється новий шанс, завдяки людській праведності.

Праведність же передбачає не просто стримування себе від злих вчинків, а й постійне бажання до добрих.

Іван Костянтинович Айвазовський

Зходження Ноя з Арарату [1889]

Полотно, олія 128x218см

Національна галерея Арменії, Єреван.

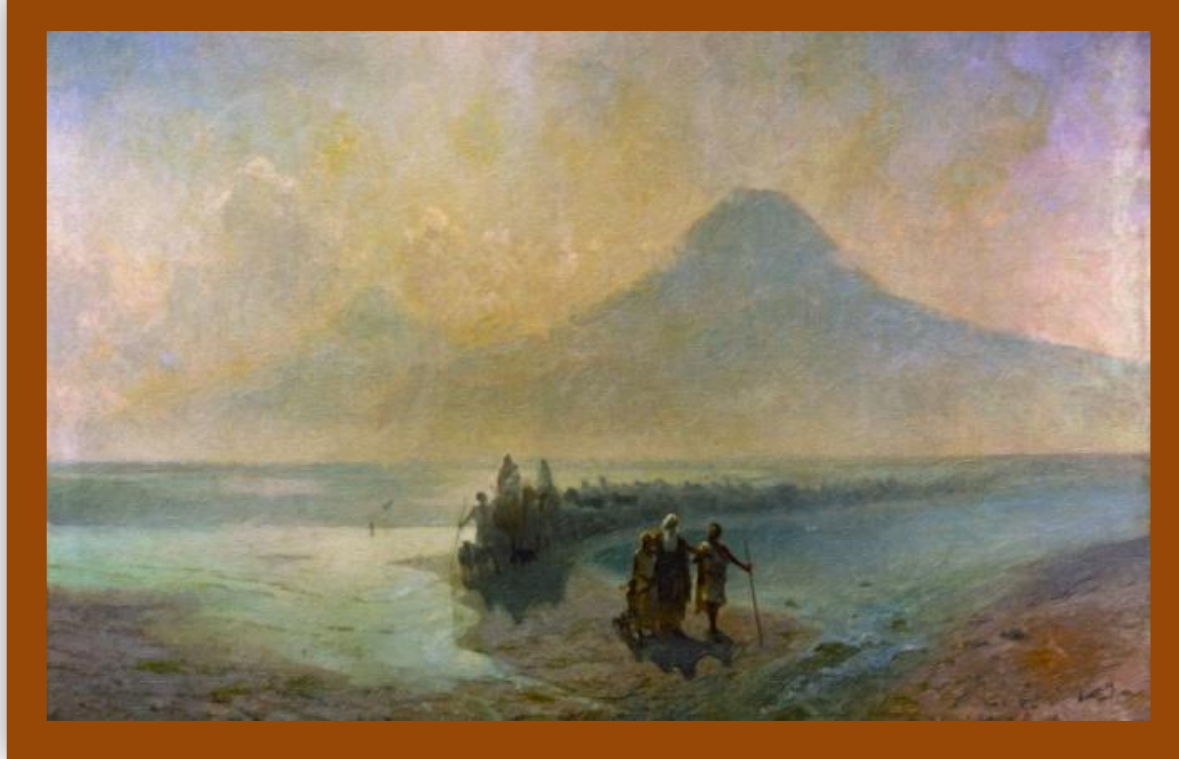
У 1868 році Айвазовський мандрує по Закавказзю. Серед творів, написаних під час і після мандрівки, відома картина «Зходження Ноя з Арарату»

Згідно Біблії, Ной був праведником, за що Бог врятував його від Всесвітнього потопу. Ной став продовжувачем людського роду.

По закінченні потопу ковчег прибило до гір Араратських. Вийшовши з ковчегу біля гори Арарат, Ной приніс жертву в знак подяки Богу за своє спасіння.

Так вперше в Біблії з'являється жертвоприношення тварин на жертівнику. После цього Бог благословив Ноя і його потомків та все творіння. Також Бог пообіцяв Ною більше не знищувати людський рід, і в знак Божественного Заповіту з людьми, на небі засяяла веселка.

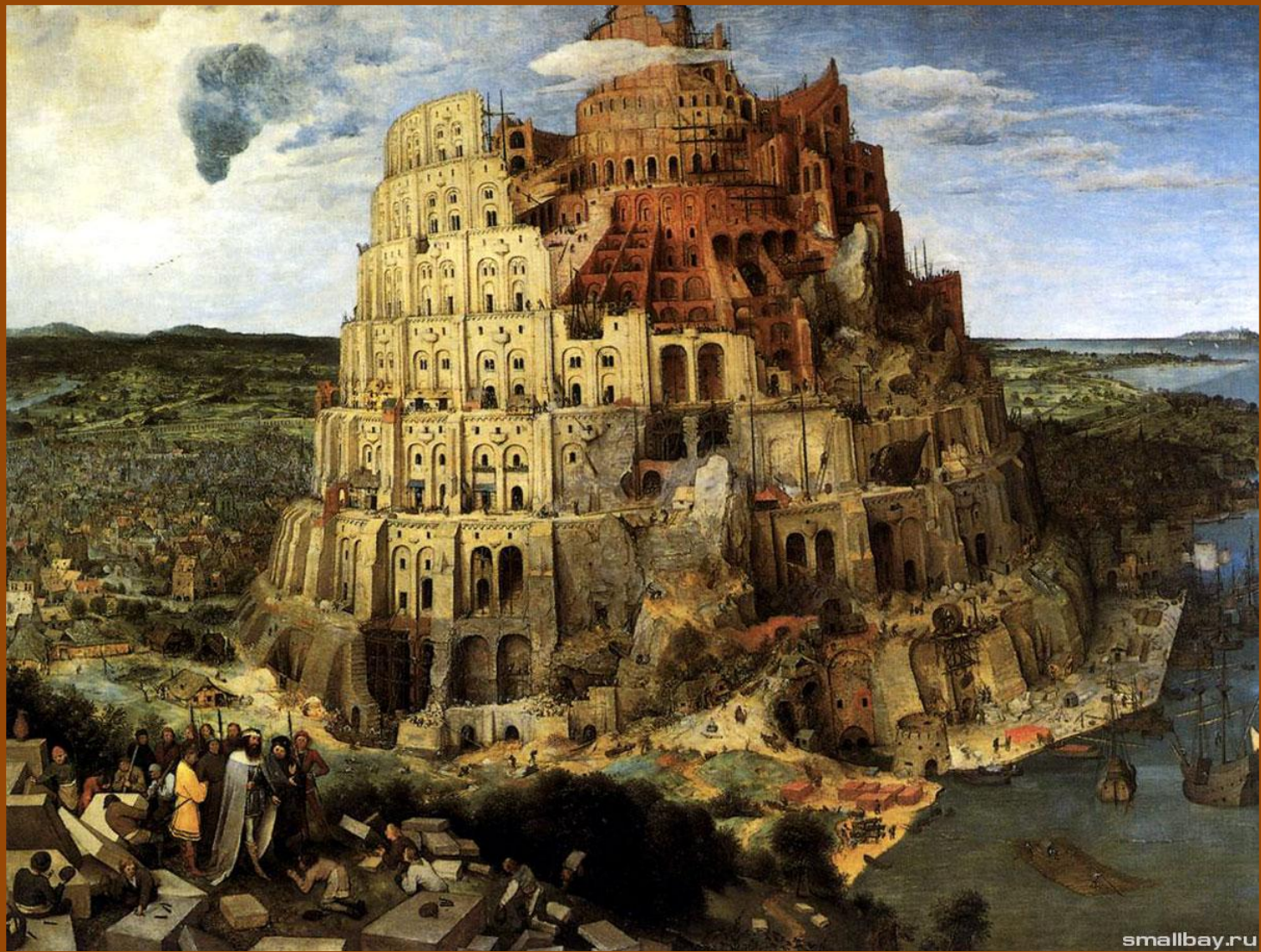

На полотні Айвазовського «Зходження Ноя с Арарату» витончена гармонія легких тонів передає пронизану ранковим світлом свіжість повітря і велич біблійної землі. Зображаючи хмарки і повітряний простір, художник фактично зображає світло. Світло в його мистецтві — символ життя, надії і віри, символ вічності

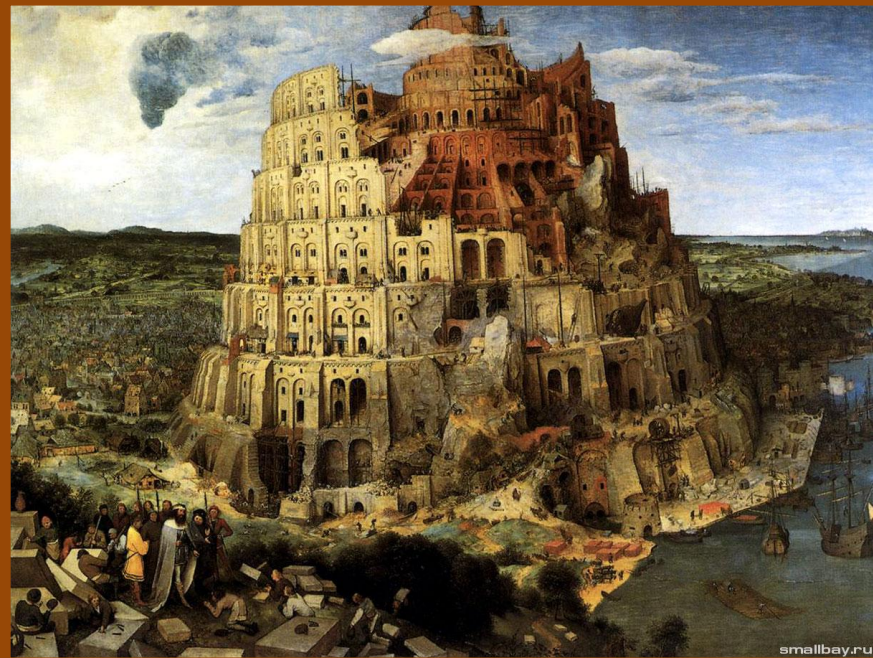
**Уявімо обі внутрішній стан людини,
яка пережила потоп и побачила винищення всього людства:
поєднання в душі Ноя розчулення
і подяки перед Богом, врятувавшим йому життя,
та співчуття, жалість до всіх загиблих.**

**Закінчення випробувань – це завжди початок нового життя. .
Як не втратити цей новий шанс?**

Пітер Брейгель Старший
Вавилонська Башта [1563]
Дерево, олія 114x155см
Музей історії мистецтв, Відень.

**«Вавилонська Башта» —
знаменита картина художника
Пітера Брейгеля. В основі цієї
роботи лежить біблійна розповідь
про людську гордість.**

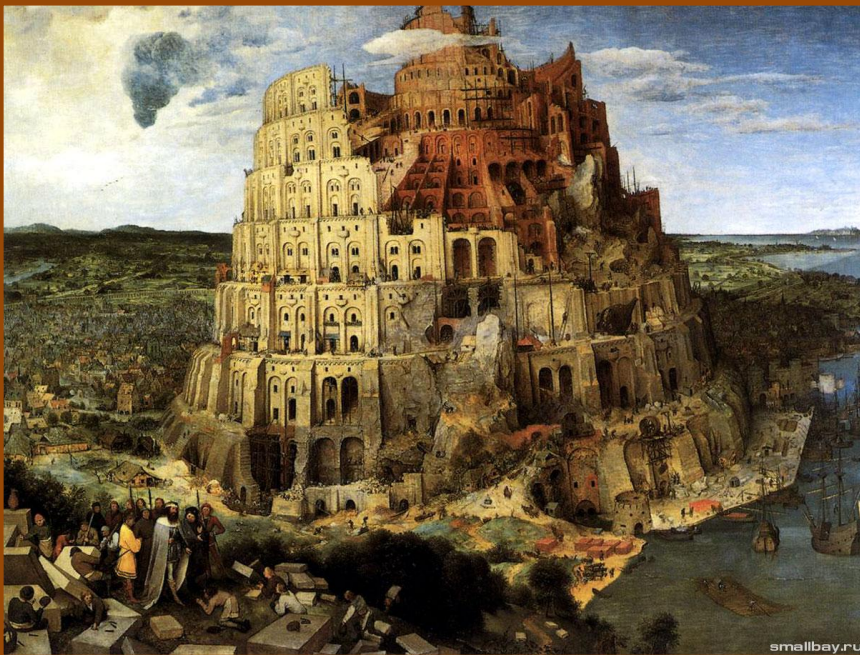

**В основі картини покладено сюжет з книги Буття
про будівництво Вавилонської башти, котра була задумана
людьми, щоб досягти її вершиною неба: *«Побудуємо собі місто і
башту висотою до небес».***

**Щоб приборкати їх гординю, Бог змішав їх мови,
аби вони більше не могли розуміти один одного.**

**Таким чином Бог розпорошив їх по поверхні всієї землі.
Будівництво не було завершене і назвали це місце Вавилон, що
означає змішання.**

Мораль цієї картини — тління всього земного, марні намагання

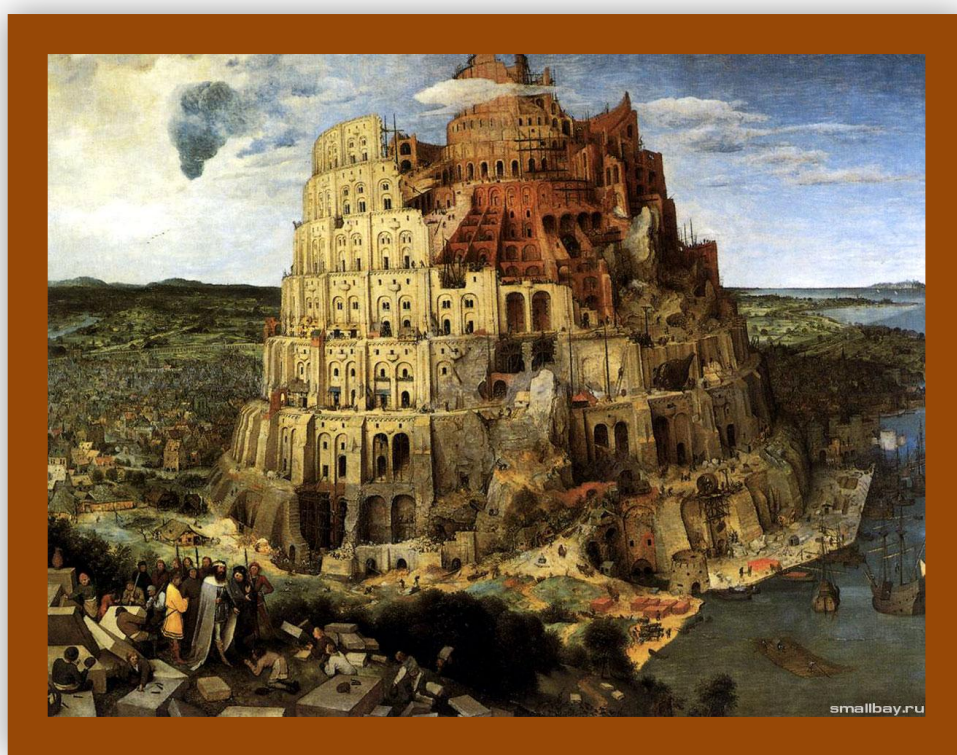

На перший погляд величезна будівля здається достатньо міцною, однак коли розглядати при наближенні видно, що всі яруси покладені нерівно, нижні поверхи або не добудовані, або вже розвалюються, сама будівля хилиться в сторону міста, і перспектива всього проекту вельми сумна.

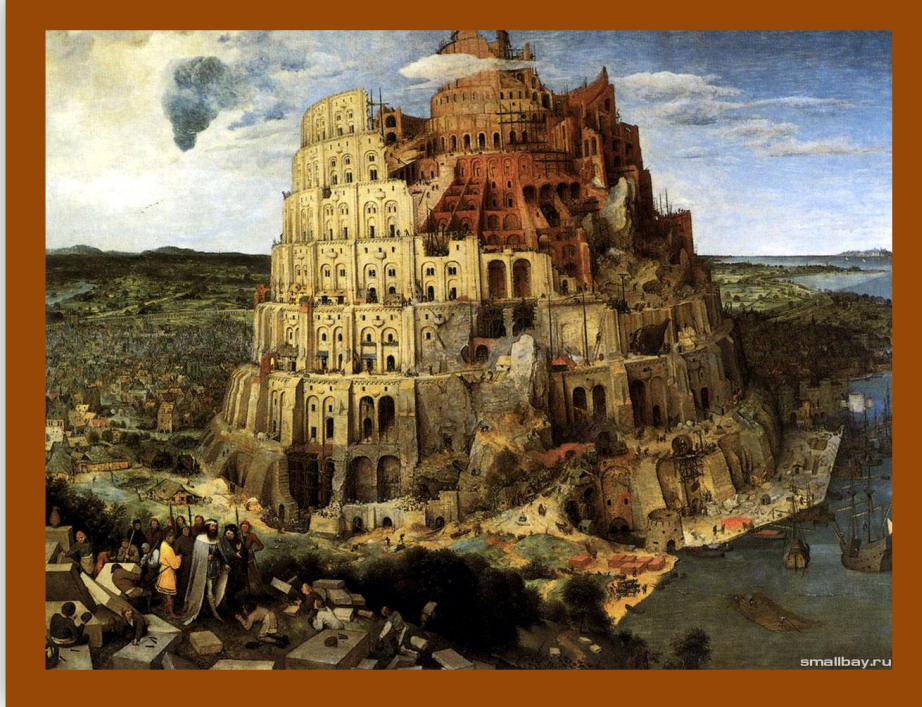
Башта, зображена Брейгелем, віддалено нагадує римський амфітеатр Колізей й одночасно, гігантський мурашник. Ніколи раніше художникам не вдавалося настільки виразно передати гігантську величину башти і сам процес її будівництва.

На всіх поверхах величезної споруди кипить робота. Однак, неможливо не помітити, що зв'язок між будівельниками вже втрачений: десь будівництво йде на повну, а де-інде башта вже встигла перетворитися в руїни.

**У трактові Брейгеля,
Господнє покарання –
змішання мов – настигло
людей не помітно;
нерозуміння
із самого початку було
притаманне будівельникам,
але це ще не заважало роботі,
поки його степінь не досягла
критичної межі. Вавилонська
башта на цій картині
Брейгеля ніколи не буде
завершена. При погляді
на неї стає зрозуміло, що
Бог покинув будівельників.**

**Ще копошаться то тут то там мурашки-
люди, іще пристають
в гавані кораблі, але відчувається
беззмістовність всього, що починається,
приреченість людських зусиль не
покидає глядача. Від башти повіває
занедбаністю, від картини –
безнадійністю:
гордий задум людей піднятися до небес
не угоден Богу.**

В чому ж полягає гріх гордості?

В руйнуванні стосунків людини з Богом.

Гордість в біблійному розумінні, в першу чергу, - рух в зворотньому від Бога напрямку.

Згідно біблійним розповідям гордість дуже часто проявляється в результаті отримання влади, матеріальних благ, воєнних перемог.

Людина піддається ілюзії, що всі її надбання і досягнення належать лише їй і залежать тільки від неї, але ці уявлення дуже часто і швидко бувають зруйновані, а горда людина втрачає все...

Джон Мартін
Знищення Содома і Гоморри [1852]

Загибель Содома і Гоморри описана у книзі Буття.

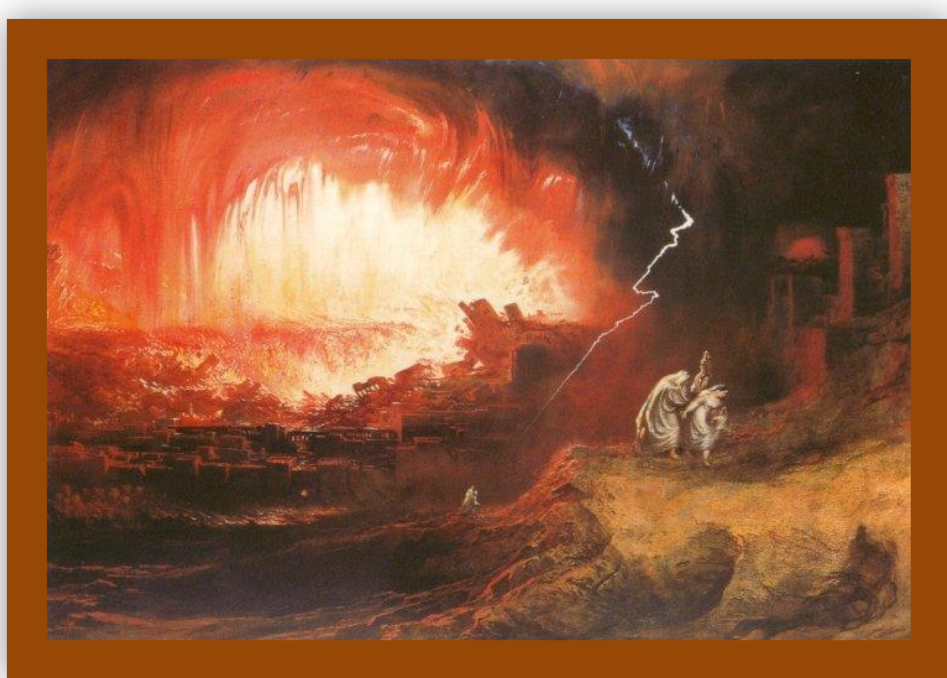
Ангели вивели із Содома Лота з його сім'єю, а потім «...Господь послав на Содом та Гоморру дощ із сірки й вогню, від Господа з неба».

В наступних біблійних розповідях Содом використовується як символ крайньої степені гріховності, яка накликає на себе Божий гнів.

Джон Мартін звертався до таких біблійних сюжетів, які давали можливість зобразити грандіозні катастрофи всесвітнього масштабу. Гори і небеса плавляться, охоплені виверженням підземних небесних стихій. В їх відблсках метушаться в пошуках спасіння маленькі людські фігурки. В цьому хаосі зникає лінія горизонту, небо і земля опиняються охопленими єдиним, потужним вихором стихій.

Біблійну історію про Содом і Гоморру неважко сприняти за фантастику. Історія про два міста, знищених вогнем і сіркою за гріховну поведінку їх жителів, на перший погляд здається вимислом. Однак археологічні дослідження підтверджують факт існування цих міст та їх жахливу загибель. Археологи знайшли залишки сірки на обгорівших дахах будинків, що є доказом того, що вогонь сходив з неба.

**Люди Содома дішли до повного розбещення...
У Біблії є чимало прикладів любові. Вищої, духовної і звичайної, навіть ниціх пристрастей.
Коли раптом людина відчує подібне, повинна оволодіти собою і не втрачати людського вигляду. Завжди бачити у іншій людині свого ближчого.**

**Джованні Баттиста
Піттоні
Різдво**

Полотно, олія.

225,5см x 153,5см

Лондонська національна
галерея

Першим джерелом, з якого художники запозичали основну ідею народження Христа, було Євангеліє. Євангеліст Матвій лише констатує факт народження: «...аж Сина свого первородженого вона породила, а він (Йосип) дав Йому ймення Ісус». (Мв. 1:25). У Євангеліста Луки розповідь більш детальна: згадується про відсутність місця в заїзді, про те, що Марія сповила, і до ясел поклала Дитя, що при народженні був присутній Йосип.

ІКОНОГРАФІЯ НАРОДЖЕННЯ ХРИСТА, ЗБЕРЕЖУЮЧИ ЄВАНГЕЛЬСКУ РОЗПОВІДЬ, ЙДЕ ДАЛІ У РАЗВИТКУ ЗОВНІШНІХ ПОДРОБИЦЬ.

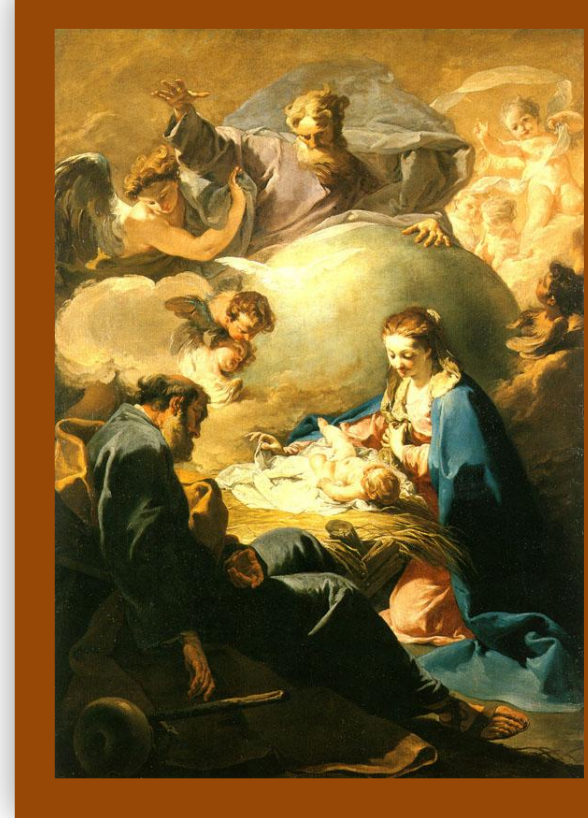
СЮДИ ВІДНОСЯТЬСЯ: МІСЦЕ, ДЕ ВІДБУЛОСЯ РІЗДВО ХРИСТОВЕ, ЯСЛА, ВІЛ І ОСЕЛ БІЛЯ ЯСЕЛ, ЗІРКА, СТАН ФІГУРИ МАРІЇ, ДІЇ ИОСИПА, АНГЕЛИ І ПАСТУХИ, ОБМИВАННЯ ДИТЯТИ, ОСОБЛИВОСТІ ОЗДОБЛЕННЯ СЦЕНИ. ДЛЯ ВСІХ ЦИХ ДЕТАЛЕЙ СЮЖЕТУ Є РІЗНІ ОБГРУНТУВАННЯ.

Піттоні створював численні зображення цього євангельського сюжету. Ця картина одна з них. Чудова професійна майстерність художника викликала захоплення у сучасників, яке нерідко знаходило наслідувачів. Картина, очевидно, написана до 1735 р.

На картині ми бачимо печеру, в глибині якої розміщені ясла. В яслах лежить Малюк, Ісус Христос, від Нього виходить сяйво. Марія, у напівлежачому стані, поряд ясел, на передньому плані Йосип, він сидить далі від ясел і дрімає або замислився..

Початок земного життя Христа символізує його мученицький кінець. «Як схід при заході сонця відображає в собі світло вечірньої зорі на заході,— так і Віфлеєм був передднем Голгофи, і навіть колиска Малюка вже носила в собі зачаток хрестних страждань Спасителя».

Подія, що докорінно змінила хід світової історії... Великий і Незбагнений Бог прийшов на землю маленьким Дитятком, Людиною, щоб надати можливість багатьом людям стати дітьми Божими.

**Різдво змінило життя всього людства. Бог, що прийшов на землю, приніс світло світові: терпіння, послух, прощення... Різдво принесло велику істину, що основними двигунами людської спільноти повинні бути любов і добро.
Чи завжди ми памятаємо про це?**

Олександр Андрійович Іванов
З'явлення Христа народу [1837-1857]
полотно, олія. 540х750 см
Державна Третяковська галерея, Москва

20 років життя художник присвятив роботі над грандіозним полотном.

**Кожного разу він терпляче пояснював і розтлумачував значення розпочатої ним роботи. В 1848 році Іванов писав знайомому, Чижову:
«Моя картина тепер становить для мене все...»**

Олександр Іванов був впевнений, що призначення мистецтва – змінювати життя.

Він замислює «всесвітній сюжет», здатний духовно перетворити все тогочасне суспільство. Таким сюжетом стала гігантська картина «З'явлення Месії» (З'явлення Христа народу), – момент, коли на березі річки Йордан Іоанн Хреститель вказує людям на Спасителя, що саме наближався.

Художник був впевнений, що це був переломний і вирішальний момент в історії всього людства.

Картина створена так, що люди на першому плані ніби дивляться у гігантське дзеркало, в якому відобразилася природа з виступаючою фігурою Христа. Він ніби приносить із Собою завіт спокою та заспокійливої гармонії.

У картині Іванов зобразив людські характери, темпераменти, стани у всій їх безмежній різновидності: тут є вже готові прийняти християнську віру, і язичники, хиткі, перелякані і ті, що сумніваються. Іванов не став зображати Святого Духа у вигляді голуба. В його творі диво Богоявлення звершується в розумі і душах людей.

Предтеча зображений саме в ту мить, коли, вказавши на Спасителя перстом, промовляє: «Оце Агнец Божий, що на Себе гріх світу бере!» Акцент картини на впізнаванні у Христі Сина Божого, Спасителя.

В момент хрещення на Йордані Ісус Христос явив Себе перед всім людством, заради спасіння котрого Він прийшов на землю, стати його ходатаєм, взяти на Свої плечі гріхи всіх людей. У цьому полягає «правда», тобто праведна справа, до виконання якої приступає Ісус . Ця справа – виконання вищої волі про початок реалізації Божого плану у порятунку людства.

Світло Божої мудрості сяє і ніколи не затьмариться. Ті, хто любить її, легко її бачать і знаходять. До тих, хто шукає і хто жадає її пізнати, вона обов'язково приходить.

Іван Миколайович Крамський

Христос у пустелі [1872]

Полотно, олія 180х210 см

Державна Третяковська галерея, Москва

На 2-й Пересувній виставці в 1873 році з’явилася картина Крамського «Христос в пустелі»

Картина Крамського відповідає біблійній розповіді про сорокаденний піст і спокушення Христа дияволом в пустелі, яку доносять до нас євангелісти Матвій (4,1-11), Марко (1,12-13) і Лука (4,1-13)

У картині Крамського пустеля створює враження холодного мертвого простору. На обличчі Христа і в Його погляді, повному напруженої думки, читається якась відчуженість...

Подібно до того, як посеред холоду і мороку пустелі народжується світло, так всередині зображеного Христа народжується воля до подолання мороку і хаосу оточуючого життя. В картині немає місця світлим і радісним відтінкам. Його готовність здобувається у зміцненні духа для виконання надважкого служіння.

**«Тут немає святкової,
геройської, переможної величі -
майбутня доля світу і всього
живого криються в цій Людині,
в скромному вигляді, ... - в
смиреній простоті, нерозлучній
з істинною величчю і силою».
Гончаров.**

**«Христос в пустелі» - це моя перша річ,
над якою я працював серйозно, писав
сльозами і кров'ю ... вона
глибоковистраждана мною ... »**

**«Під час роботи над Нею багато я
думав, молився і страждав ... ».**

**«Художник - це пророк, він лише
відкриває людям істину своїми
творіннями».**

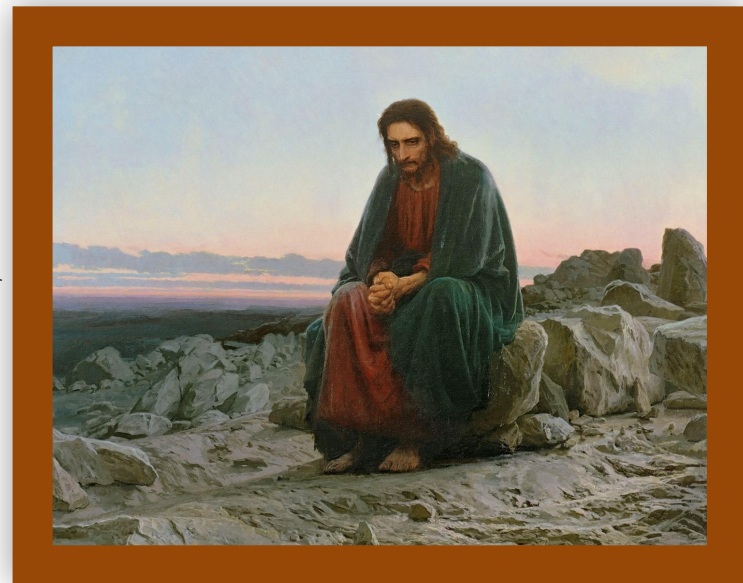
**«Я хочу, щоб мій Христос став
дзеркалом, побачивши в ньому себе,
людина забила б тривогу».
Крамський.**

Крамський пише про те, що хотів відобразити. Драматичну ситуацію морального вибору, той неминучий момент в житті кожної людини, коли доводиться приймати рішення.

Для Христа коливань і вибору не існує. Для нього немає альтернативи, немає можливості відступу від Свого шляху.

Крамський показує не стільки момент сумнівів, скільки збирання внутрішніх сил.

Ця картина про моральну необхідність людського існування, про те, що людині треба жити по совісті при абсолютній неможливості для неї діяти інакше.

Франческо Тревизані
Христос і самарянка [1560]
Полотно, олія. 258x112 см
Пінакотека, Ватикан

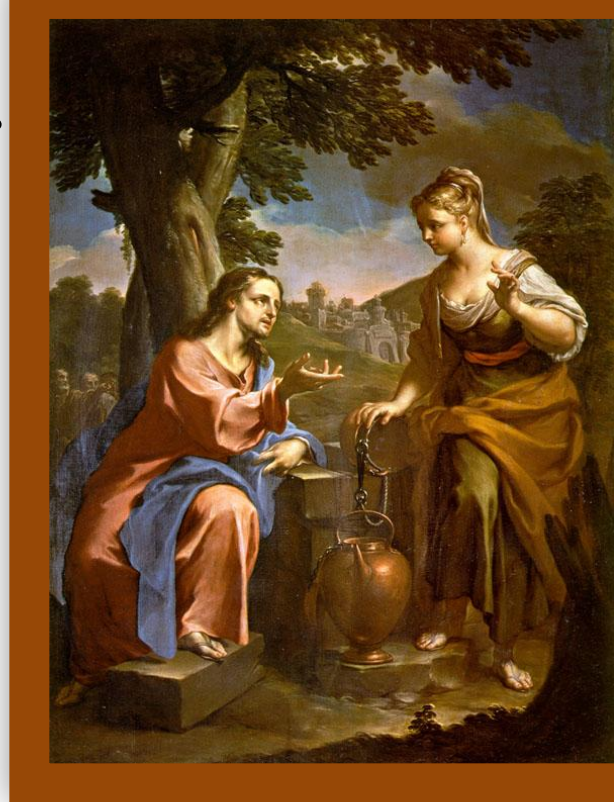

Перед нами одна з найважливіших подій, про яку розповідається в Євангелії. Син Божий вперше безпосередньо говорить про Себе як про Месію. У Біблії дуже часто вода виступає синонімом життя, сприймається як дар небес, як благодать: вода мудрості, вода пізнання Бога. Без цієї води людина гине. Біля джерела Спаситель відкрив, що Він Сам - Джерело для тих, хто жадає і прагне до потоків води живої, щоб очиститися від гріхів.

«Глибоке тлумачення цієї історії дає англійський екзегет (тлумач) Фредерік Фаррар: «Народження Його вперше було відкрито вночі небагатьом невідомим пастухам; перше повне об'явлення Ним Свого месіанства було зроблено біля колодязя, в спекотний полудень самотній невідомій самарянці. І цій бідній, грішній, неосвіченій чужинці були промовлені безсмертні історичні слова, які всі наступні століття повинні були слухати з прихованим диханням, уклінно!»

Франческо Тревізани дивовижно і тонко зобразив євангельський символізм. Глечик

біля ніг самарянки — це її душа, посудина, яка усвідомлює свою порожнечу і жорстоко страждає від цієї порожнечі! ... А колодязь? Він символізує Христа — «камінь, з якого пили всі», Джерело, що наповняє сотні, мільйони порожніх посудин.

Жінка-самарянка - звичайна жінка, яка йшла по своїх звичайних справах. І Бог покликав її, з'явившись їй, сказавши їй про духа та істину. Отже, ніхто з нас не має права сказати: «Я дуже грішна, я занадто мала, я занадто негідна для того, щоб почути і зрозуміти Звістку Христову». Звістка Христова звернена до кожного з нас, до кожного і в свій час. Слово Боже, як меч, проникає крізь серце, досягає самої глибини. Тільки відчуй цю силу, і вона дасть тобі життя вічне, живу воду, яку Господь обіцяв самарянці ».

Олександр Мень.

Василь Дмитрович Полєнов
Христос і грішниця (Хто з вас без гріха?) [1888]
Полотно, олія. 325х611см
Державний Російський Музей, Санкт-Петербург

Одне з головних місць у творчості Василя Дмитровича Поленова займає полотно «Христос і грішниця (Хто з вас без гріха?)» (1888), в якому автор прагнув розповісти біблійну історію, як реальну життєву подію.

Сюжетом цього полотна послужив відомий євангельський епізод про Христа і грішницю (Євангеліє від Іоанна, розд. VIII). Жінку, викриту в гріху повинні були стратити. Христос сказав одну фразу: «Хто з вас без гріха, перший кинь в неї камінь ...» Обвинувачі зникли. Поленов спробував втілити в своєму творі ідею всепрощення і перемоги добра над злом.

Вперше картина була показана на XV виставці Товариства передвижників в лютому 1887 року.

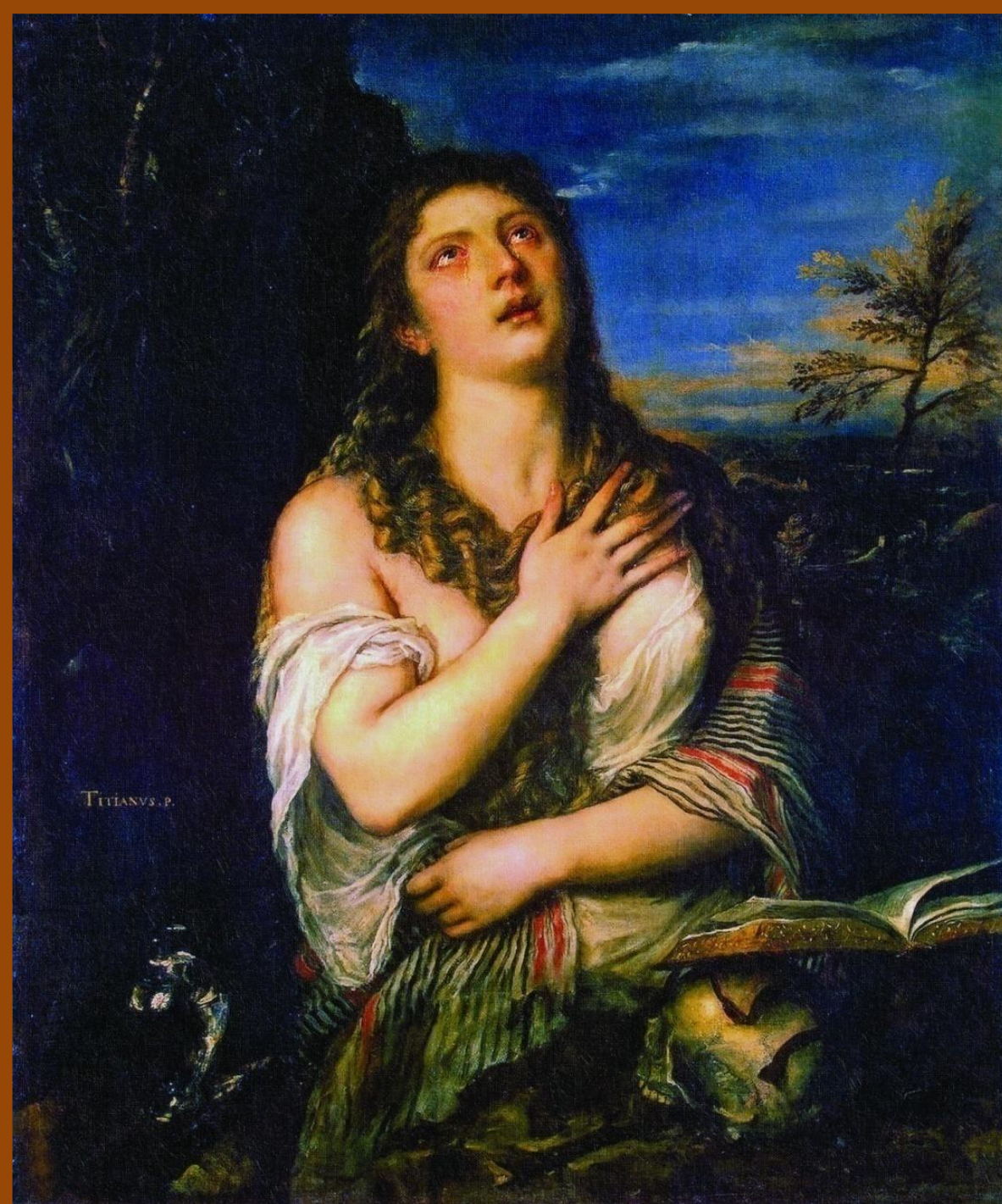

Зі спогадів Якова Даниловича Минченкова: «Картина справила на мене приголомшливе враження. Незвичайні, чарівні фарби, прекрасна природа, післяполуднева спека, красива композиція храму, натовп, грішниця і, Сам Христос, мудрий і красивий у своїй простоті».

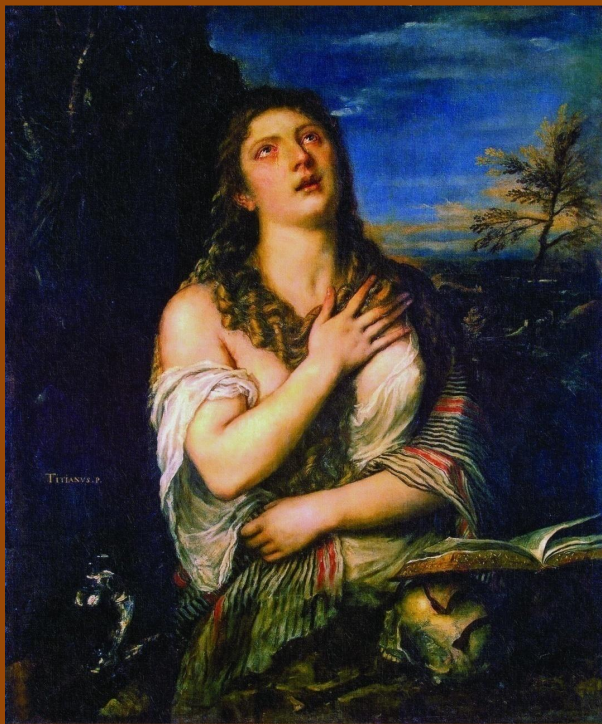

**Сюжет картини дозволяв
Поленову висловити важливі
для нього, моральні проблеми,
що містяться в євангельському
оповіданні - ідею християнської
любові до ближнього,
вибачення і морального
самовдосконалення.**

**Тому дуже важливою для нього була її
назва. Вже на схилі років Поленов з
прикрістю писав в одному з листів: -
Картина ця була названа мною «Хто з
вас без гріха? ». У цьому був її зміст.
Але цензура не дозволила поставити ці
слова в каталозі, дозволили «Христос і
грішниця»**

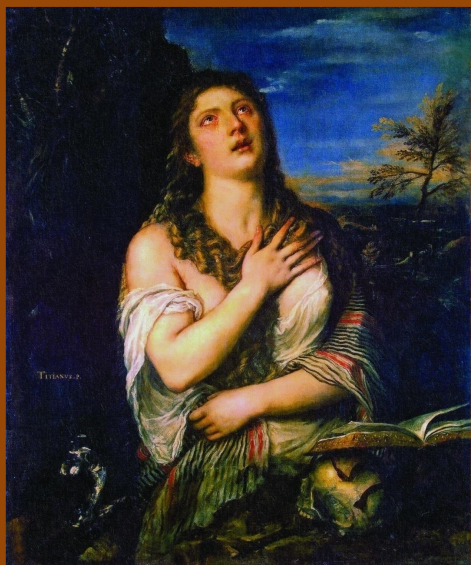

Вечелліо Тіціан
Каяття Марії
Магдалини [1560]
Полотно, олія. 119х97см
Ермітаж,
Санкт-Петербург.

З колекції Ермітажу – одне з кращих творів Тіціана. Християнську історію про жінку з якої Христос вигнав сім бісів і, що послідувала за Ним, Тіціан перетворив в образ всеперемагаючої сили Любові

З роками почуття віри Тіціана міцніло все сильніше, і це знайшло відображення в написанні образі Марії Магдалини. Біограф Ридольфі згадує шість картин Тіціана на сюжет з каяття Магдалини, і найкраща з них та, яка з 1850 року належить Ермітажу.

Твір «Каяття Марії Магдалини» будується на глибоких, суперечливих контрастах. Розкішна, повна життєвих сил і квітучої молодості Магдалина - втілення ідеалів ренесансного уявлення про образ людини - протиставлена аскетичній ідеї, самозабутнього покаяння.

Марія Магдалина - зображена в переломний момент життя. Саме горе її, нестримне і безмежне, викликало каяття і почуття сорому, усвідомлення неправильності скоєних вчинків. Образ Марії Магдалини надихає людину, що дуже заплуталася і хоче вирватися з безпросвітності свого стану, перетворитися в своїй внутрішній суті і змінити потім весь образ свого життя.

Харменс-ван-Рейн Рембрандт

**Повернення блудного
сина [1668-1669]**

Полотно, олія 260х203см
Ермітаж, Санкт-Петербург.

Картина «Повернення блудного сина» (1668—1669 р.р.) завершує творчий шлях Рембрандта.

Сюжет, який Рембрандт вибрав для знаменитої картини, запозичений ним з євангельської притчі про блудного сина. (від Луки розд.15).

У притчі розповідається про молодого чоловіка, який, отримавши від батька належну йому частку спадщини, розтратив її і після довгих поневірянь повернувся додому, де був прощений батьком.

Художник вибирає для зображення той момент, коли почуття героїв напружені до межі. Син, що випробував всі біди в житті, глибоко розкаявся і не впевнений в батьківському прощенні, підходить до старого і падає перед ним на коліна; батько нахиляється над ним і обіймає його плечі тремтячими руками.

Той, що звалився на коліна, змучений бродяга і напівсліпий старий, мовчать, навіть не дивляться один на одного, але вони безмірно близькі. Їхні постаті на стику живописного і реального просторів. Стерті ступні і розвалені черевики нещасного мандрівника розповідають про його довгий і важкий шлях. Шати батька спадають широкими складками, обриси його постаті повністю включають в себе контури тіла сина, що ще більше підкреслює їх нерозривний духовний зв'язок і надає групі особливу монументальність.

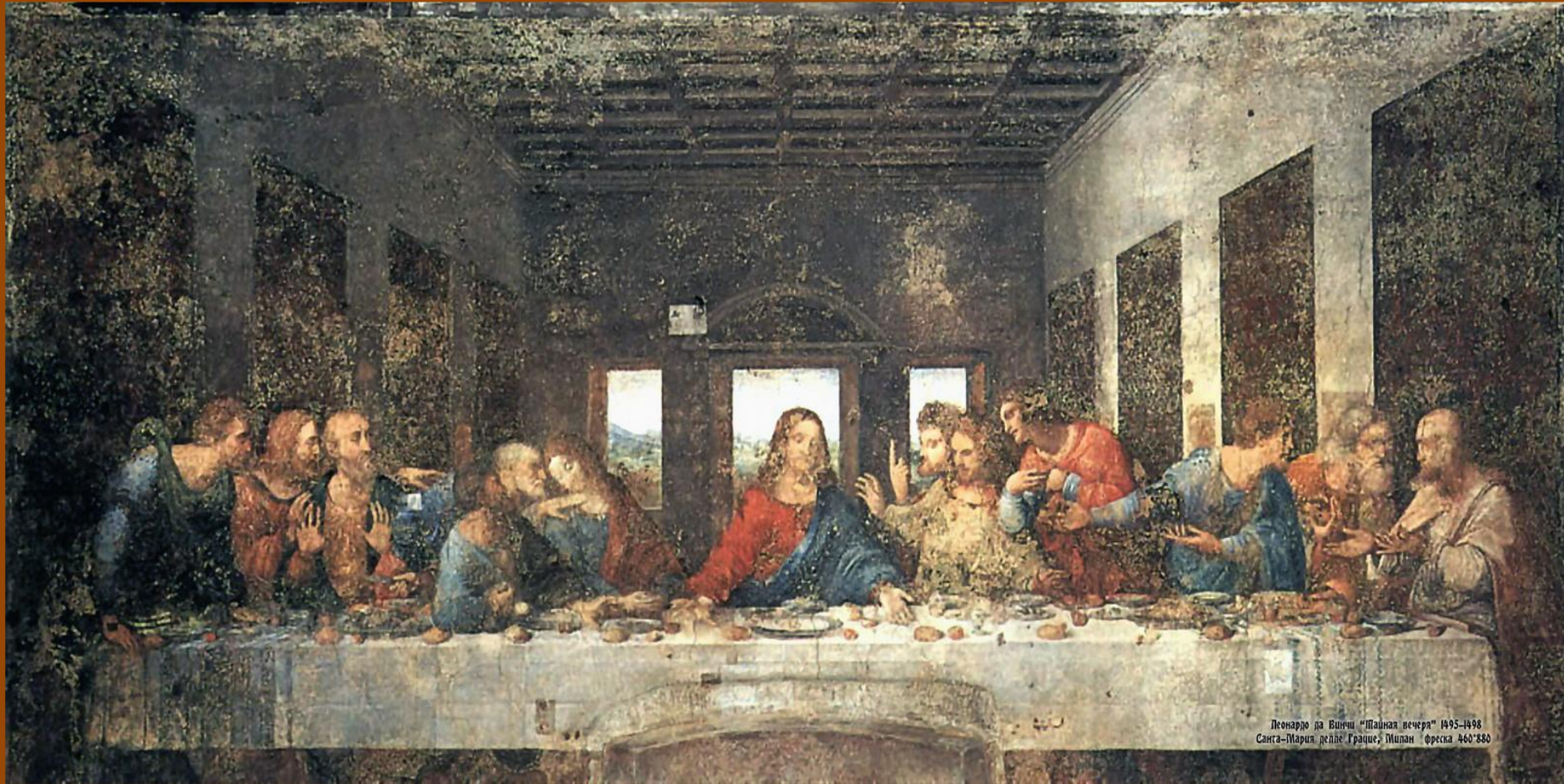

Велика частина полотна занурена в напівтемряву, з якої на перший план виступає лише головна група: стоїть на колінах син в брудному лахмітті і схилився над ним старець в червоному плащі. Поступово глядач помічає, що в картині є і інші персонажі. Вони дивляться на цю сцену, що відбувається з цікавістю. Притаманні їм почуття малозначні у порівнянні з тією піднесеною і напруженою до межі емоційністю, яку художник втілює в двох головних фігурах.

Всі мальовничі засоби в цій геніальній картині Рембрандта підпорядковані єдиній меті: передати ті великі людські почуття, які перетворюють світ, більше того, які служать виправданням світу.

Ідея любові і всепрощення до знедоленого, людини, яка страждає і щиро кається, втілена в лаконічній і гранично виразній композиції.

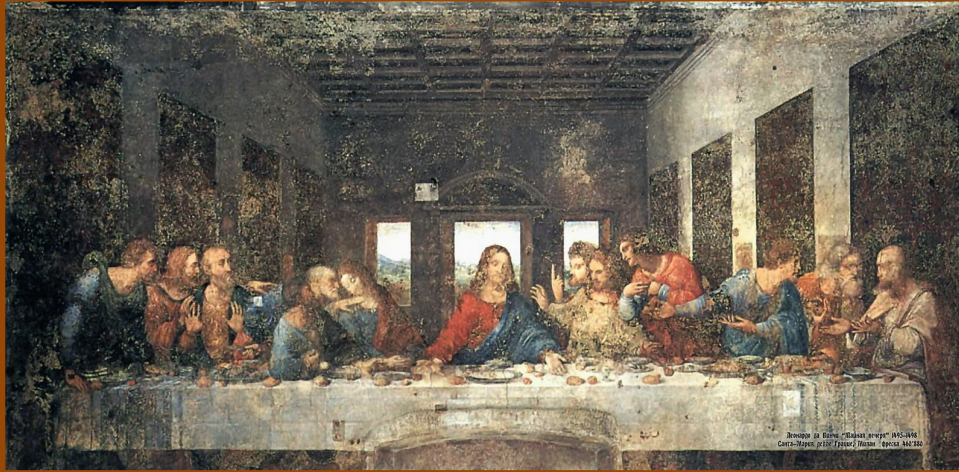

Леонардо да Винчи
Темная вечеря [1495-1498]
Фреска. 460x880см
Санта-Мария делле Грацие, Милан.

Леонардо да Вінчі отримав замовлення прикрасити трапезну ченців. Тема була визначена «Тамна вечеря» - Остання трапеза Христа зі своїми учнями. Закінчена робота була в 1498 р.

Фреска дійшла до нас у напівзруйнованому вигляді. Але, незважаючи на це, «Тамна вечеря» справляє незабутнє враження. На стіні, як би переборюючи її і несучи глядача у світ гармонії і величних бачень, розгортається євангельська драма прощання Ісуса з учнями ...І драма ця знаходить своє відображення в загальному пориві, спрямованому до головної дієвої особи - Чоловікові зі скорботним обличчям, що приймає те, що здійснюється, як неминуче. Христос тільки що сказав своїм учням: «Один з вас зрадить Мене». Зрадник сидить разом з іншими; часто Юду зображали сидячим окремо, але Леонардо виявив його похмуру відособленість більш переконливо, тінню огорнувши його риси. Христос сповнений свідомості, жертвності Свого подвигу. Він - центр всієї композиції. Печаль Його і спокій як би одвічні, закономірні - і в цьому глибокий зміст показаної драми.

Великий художник створив безсмертні типи, які відтворюють основні ідеї християнства і ту боротьбу, яку довелося і доводиться витримувати цим ідеям. На частку Леонардо випало втілити в різьоме сильних і глибоко продуманих образах моральне торжество християнської ідеї, що виражається найбільше там, де їй загрожує найгірше - зрада. У картині відображено конкретне протиріччя, властиве і сучасному суспільству, де гра корисливих інтересів стикається з ідеалами любові, людяності, справедливості і свободи.

Полотно, олія. 450х517см
Церква Сант-Альвізе, Венеція.

Після того як Ісус був відданий на розп'яття, солдати звалили на Нього важкий хрест і повели на лобне місце, зване Голгофою. По дорозі вони схопили Симона з Киринеї, і змусили його нести хрест Ісуса. За Ісусом йшло безліч людей, серед них були жінки, які плакали та голосили за Ним. Ісус сказав: «Дочки Єрусалима, не плачте за Мною, плачте краще про себе і своїх дітей. Настане такий час, коли бездітних вважатимуть щасливими. Тоді люди будуть казати горам: «Впадіть на нас», а узгір'ям: «Покрийте нас»

З Ісусом на страту вели ще двох людей - розбійників. Вони прийшли на Голгофу, і там Ісуса розп'яли. Розбійників теж розп'яли разом з Ним. (За Євангелієм від Луки).

На картині Голгофа постає у вигляді скелі (в центрі), на якій вже встановлені хрести. Безпосередньо під нею, на передньому плані зображено Христа, в червоному вбранні. Він придавлений непідйомною вагою хреста. Зліва ведуть на Голгофу двох розбійників, як і Христа, засуджених до розп'яття. Строго в центрі композиції, між хрестом Ісуса і Голгофою, прямо на глядача дивляться учні Ісуса з дівою Марією і Марією Магдалиною. Їх яскраво освітлені фігури символічно виділяються на тлі інших персонажів.

Це центральна з трьох картин, присвячених Страстям Христовим і знаходиться в церкві Сан-Ал'візе в Венеції. Це одна з наймасштабніших і детально опрацьованих сцен на тему Страждань Господніх

Ми часто і досить глибокодумно вживаємо вислів: «нести свій хрест», розуміючи зазвичай під ним терпіння, скорботи і, маючи на увазі, явно чи неявно, що в кінці шляху ми знайдемо нагороду. Але що це за шлях? Хто і куди несе хрест? Хрест, який ми повинні взяти на себе і слідувати за Христом, не просто пересічний тягар буття, його монотонності, а знищення в собі всього гріховного, злого, нечистого, що може бути часом болісніше смерті. Хто хоче бути християнином, той повинен слідувати за Христом і в несенні хреста Христового. Такій людині даються випробування, які вона повинна нести заради Ісуса Христа. Несення цього хреста - наслідування, уподібнення Самому Христу.

Олександр Андрійович Іванов

З'явлення Христа Марії Магдалині після Воскресіння [1836]

Полотно, олія 242х321 см

Державний Російський музей, Санкт-Петербург

До початку роботи над великою картиною «З'явлення Месії» художник Олександр Іванов приступає до написання композиції на один з традиційних сюжетів – з'явлення Христа Марії Магдалині.

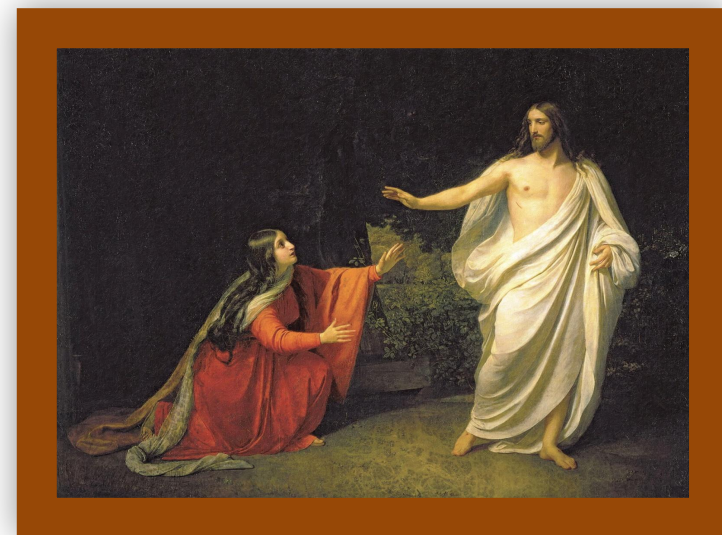
Для Іванова, який шукає поворотних моментів в історії людства, з'явлення воскреслого Ісуса Христа Марії Магдалині було точкою, в якій сходилися кінець і початок християнської історії. Рвучкий рух враженної Марії зупиняється величним жестом Христа: «Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця» (Ін. 20: 17). Подібний сюжет нерідко зустрічається в роботах старих італійських майстрів. Іванов зосереджує увагу на емоційну сторону того, що відбувається, прагнучи передати внутрішній драматизм євангельської події.

**Картина принесла її автору успіх и звання академіка.
Спілка художників піднесла її в дар імператору Миколі I.**

Христос перебуває на тонкій грані двох світів. Пластичним вираженням зустрічі несумісних сфер (живого плотського і невловимого духовного) став контраст червоного плаття Марії і білих пелен Христа, з їх прозорими переливами. Але, прагнучи передати двоїсту природу воскреслого Христа, Іванов відчував творчі труднощі, не знаходячи подібності цього образу ні в творах великих майстрів, ні в реальних враженнях.

Полум'яна галілеянка Магдалина стала благовісницею для благовісників, які мали просвітити весь світ Істиною Христовою. Християнська любов окрилила її для великих подвигів. Без страху проходила вона крізь буремний натовп боговбиць-законників, крізь брязкаючий зброєю ряд римських солдатів. Ця тендітна жінка своєю мужністю перевершила найхоробріших учнів Спасителя, стоячи біля Хреста.

За безприкладну вірність Марія Магдалина отримала нагороду: раніше, ніж Своїм найближчим учням, з'явився їй Воскреслий Христос. Найдорогоціннішою ціною - Кров'ю Розп'ятого викуплені люди для вічності. Посланиця Воскреслого Христа Марія Магдалина просвіщає всіх Пасхальною радіст'ю. Її подарунок світу- вигук вселенського торжества: *Христос воскрес!*

Прийшла нова епоха, в якій, кожен може накопичити ті духовні сили і здібності, збагатитися небесними скарбами чеснот і любові, які

Зміст

1. Мікеланджело Буонарроті Створення Адама
2. Айвазовський Іван Костянтинович Всесвітній потоп
3. Айвазовський Іван Костянтинович Зішестя Ноя з Арарату
4. Брейгель Пітер (старший) Вавилонська вежа
5. Мартін Джон Знищення Содому і Гоморри
6. Піттоні Джованні Баттиста Різдво
7. Крамський Іван Миколайович Христос в пустелі
8. Іванов Олександр Андрійович З'явлення Христа народу
9. Тревізани Франческо Христос і самарянка
10. Полєнов Василь Дмитрович Христос і грішниця
11. Тіціан Вечелліо Каяття Марії Магдалини
12. Рембрандт Ван Рейн Повернення блудного сина
13. Леонардо да Вінчі Таємна вечеря
14. Тьєполо Джованні Баттіста Несення хреста
15. Іванов Олександр Андрійович З'явлення
Марії Магдалині після Воскресіння

Христа